

Mara și Elim

Mara și Elim

„După trei zile de mers prin pustiu, n-au găsit apă. Au ajuns la Mara, dar n-au putut să bea apă din Mara, pentru că era amară... Au ajuns la Elim, unde erau douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de finici" (Exod 13.22-27).

Ieșirea din Egipt și trecerea Mării Roșii ilustrează ieșirea din lume, din păcat și de sub stăpânirea diavolului, pentru a-L urma, pe Domnul Isus. Israelii n-au ajuns îndată în țara promisă, ci au fost nevoiți să treacă prin pustiu.

Spre sfârșitul vieții, Moise le explică de ce i-a condus Dumnezeu prin pustiu: era un test pentru inimile lor, prin care aveau să se cunoască pe ei înșiși. Dumnezeu nu are nevoie de timp ca să cunoască inima cuiva, El ne cunoaște din eternitate.

În pustiu, israelii s-au arătat nemulțumiți; porniți spre împotrivire și cârtitori, marile minuni prin care trecuseră s-au șters repede și iată-i din nou uitând de Dumnezeu.

Trecerea israeliților prin pustiu este plină de învățătură pentru cei credincioși. Și este mult mai bine să învățăm din experiența altora, decât să trecem noi înșine prin astfel de experiențe dureroase.

După trecerea Mării Roșii, israelii au mers trei zile prin pustiu. Căldura era mare, setea chinuia fără-ncetare. Nu era lucru ușor ca aproape trei milioane de suflete plus vitele să nu aibă apă de băut ... În sfârșit, văd la o distanță oarecare apă. Cu bucurie merg într-acolo, dar ... n-au putut să bea: apa era amară.

Atunci „poporul a cârtit împotriva lui Moise, zicând: «Ce avem să bem?» Moise a strigat către Domnul; și Domnul i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce. Acolo a dat Domnul poporului legi și porunci și acolo l-a pus la încercare. El a zis: «Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe egipteni; căci Eu sunt Domnul care te vindecă" (Exod 15.24-26).

Un credincios, bolnav fiind, mărturisea: «mă găsesc ca la Mara în pustiu». Dar i s-a răspuns: „Frate, după Mara urmează Elim, unde sunt izvoare înviorătoare". Câte suflete ajung deseori în amărăciuni care îi scârbesc de viață! În astfel de situații unii și-au sfârșit zilele. „Omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare" (Proverbe 5.7). De cine sunt provocate amărăciunile? Cauzele sunt multiple, astfel că unele rămân toată viața, iar altele se prefac în bucurie. .

Păcatul, chiar dacă a fost iertat, lasă în suflet, prin amintirea lui, un gust amar.

Frații lui Iosif își puseseră în gând să-l omoare pe fratele lor, pe care ulterior îl vor vinde ca rob în Egipt. Păcatul acesta le-a amărât întreaga viață. L-au mințit pe tatăl lor, trimițându-i o haină muiată în sângele unui ied: „Iată ce am găsit! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu". Iacov a cunoscut haina și a zis: „Este haina fiului meu! O fiară sălbatică l-a mâncat ..." (Geneza 37.32; 33). Și multă vreme l-a plâns Iacov pe fiul său, Iosif: „Cu durere îmi veți coborî perii mei cei albi în locuința morților" (Geneza 42.38).

Când a venit foametea în țară, au fost nevoiți să meargă în Egipt, la Iosif, pe care nu l-au recunoscut, ca să ia merinde. Apoi, după ce Iosif s-a făcut cunoscut fraților lui, i-a adus în Egipt, au dus-o bine, dar amintirea păcatului lor a rămas. Când a murit tatăl lor, s-au gândit cu teamă că Iosif se va răzbuna și l-au rugat spunând: „, iartă nelegiuirea fraților tăi și păcatul lor" (Geneza 50.17). Iosif a plâns când a auzit aceasta; ei încă nu înțeleseseră că Dumnezeu a fost Cel care l-a trimis înaintea lor, ca să le scape viața.

Cel credincios știe că păcatele îi sunt iertate, însă ele rămân în amintirea lui și-l țin în smerenie înaintea lui Dumnezeu. Dinspre Dumnezeu totul este reparat: „Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor" (Evrei 8.12).

Sunt păcate care amărăsc viața! Aș vrea să le strig celor tineri: „Luați aminte să nu vă amărâți viața cu vreun păcat urâcios și să regretați clipă făptuirii păcatului! Se va transforma sigur în amărăciune pentru toată viața! „Cine are ureche, să audă" (Apocalipsa 2.11).

Sunt copii care se nasc cu unele suferințe din pricina abaterilor de la calea curată a părinților lor. O ereditate nenorocită, spune cine cunoaște. Părinții au păcătuțit, iar copiii poartă urmele păcatelor părinților. Sunt și păcate ale părinților care se văd în deprinderile copiilor. Mama nervoasă, supărăcioasă, înjură în familie; toate acestea se sădesc în sufletul copiilor care, la rândul lor, fac și ei aceleași păcate. Mare atenție la pilda pe care o dăm!

David a avut mult de suferit de pe urma răskoalei fiului său, Absalom. «Așa mi se cuvine! Am păcătuțit înaintea Domnului și cu Bat-Șeba și cu Urie ...» Adam și Eva, ce fericiți vor fi fost în Eden. Dar după ce au fost izgoniți de acolo, spinii și pălămida le vor fi vorbit: «Iată urmarea păcatului vostru!» Unii oameni sunt amărâți din pricina mândriei. Și, pentru cel mândru, umilința este deosebit de amară.

Dar sunt și amărăciuni care se preschimbă în bucurie. Domnul Hristos a fost în Ghetsimani și pe Golgota în luptă amară: „Sufletul Meu, este foarte întristat, până la moarte" (Matei 26.38). Pe cruce a suferit și în trup, dar și în suflet. Și cine poate să pătrundă durerile din sufletul Domnului Isus: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?" (Psalmul 22.1). Ce strigăt sfâșietor de durere al Domnului Isus! Cununa de spini, sulita care l-a străpuns, piroanele bătute în mâini și în picioare, batjocurile oamenilor, toate acestea le mai înțelegem, dar despărțirea de Tatăl Său, cine poate s-o pătrundă? O, adâncul suferințelor Lui!

Domnul Hristos a trecut prin moarte, dar aceasta s-a transformat în bucurie, pentru că a venit momentul învierii. Cu cât a fost mai mare amarul din Ghetsimani și de pe Golgota, cu atât a fost mai frumoasă și mai plăcută învierea Lui. Ucenicilor le-a spus: „ Voi veți plânge și vă

veți jeli, iar lumea se va bucura; și voi vă veți întrista, dar întristarea voastră se va schimba în bucurie " (Ioan 16.20).

Amară era durerea mamei al cărei fiu murise și pe care Domnul Isus o întâlnește la poarta cetății Nain. El s-a uitat la mama îndurerată, a oprit convoiul și l-a înviat pe tânăr. Amarul morții s-a schimbat în bucurie.

Amară a fost suferința lui Naaman sirianul, bolnav de lepră, dar mare i-a fost bucuria când a fost vindecat de Dumnezeu.

Amară a fost pocăința apostolului Pavel când L-a întâlnit pe Domnul Isus pe drumul Damascului. A văzut o lumină strălucitoare, a căzut la pământ, a rămas orb și trei zile și trei nopți n-a mâncat și n-a băut nimic și se frământa: Cum am putut să persecut pe aleșii lui Dumnezeu? Probabil îi răsunau în minte permanent cuvintele Domnului Isus: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?” (Fapte 9.4), Saul îl persecuta pe Domnul Isus în cei credincioși. Dar Dumnezeu l-a trimis pe Anania care i s-a adresat: „Frate Saul, Domnul m-a trimis, Isus care ți S-a arătat ... ca să vezi din nou" (Fapte 9.17). După ce L-a primit pe Domnul Isus, a început să-L mărturisească plin de bucurie. Amarul pocăinței s-a schimbat în bucuria mântuirii, a iertării, a primirii înaintea lui Dumnezeu și a slujirii cu toată inima.

Dacă lipsește Domnul Hristos, nu este de mirare ca sufletul să fie amărât. Amărăciunea și disperarea vin din faptul că nu-L ai pe Domnul Isus. Cei care nu sunt amărâți acum vor fi cu siguranță în viitor. Amărăciunea suferințelor ține de viața aceasta și nimeni nu este scutit de aceasta.

Chiar dacă cineva este scutit de amarul suferinței, nu va fi scutit de amarul morții. De ce toate acestea? Pentru că nu a fost aruncat un lemn în sufletul tău, ca în apele de la Mara. Domnul Hristos, când era plâns de unele femei, le-a zis: „Dacă se fac acestea cu copacul verde, ce va fi cu cel uscat?” (Luca 23.31). Copacul verde era Domnul Isus, iar cel, uscat era Israel. Și toată istoria poporului Israel de atunci încoace este o istorie de amar, de lacrimi, de durere și de sânge.

Maria și Marta îi spun Domnului Hristos: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu" (Ioan 11.32). Dacă veți fi cu Domnul Hristos, veți fi scăpați de multe amărăciuni; dacă nu, puteți să faceți lucruri care să vă amărască toată viața.

De ce să aveți parte de experiențe triste, dureroase, când Dumnezeu vrea să vă ferească de ele și să vă învețe din experiențele altora? Dacă-L aveți pe Domnul Hristos în suflet, atunci amărăciunile se vor schimba în mângâieri, suferințele în binecuvântări, pagubele în câștiguri.

Lumea este un fel de Mara - o amărăciune. Ce dă ea nu poate potoli setea sufletului. Sufletul este făcut pentru Dumnezeu. Și până nu vine la El, tot însetat și flămând rămâne.

Însetăm după fericire, după pace, după liniște, după speranță? Domnul Hristos spune: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine ... din inima lui vor curge râuri de apă vie" (Ioan 7.37,38). Le avem în Domnul Isus: să venim la El! Apoi vor porni de la noi râuri de apă vie. O influență binefăcătoare îi va potopi pe cei cu care venim în legătură. Numele Domnului Hristos să fie preamărit de toți câți cred în El, iar numărul acestora să fie cât mai mare!

„Erau douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de finici. Și au tăbărât acolo, lângă apă".

clickbible.org